

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: 1.–25. LISTOPADU 2016

Wathelet (věc C149/15)**Datum rozhodnutí:** 9. listopadu 2016

Závěr: Pojem „prodávající“ ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i podnikatele jednajícího jako prostředník na účet soukromé osoby, který kupujícího spotřebitele řádně neinformoval o tom, že majitelem prodávaného zboží je tato soukromá osoba.

Skutkové okolnosti: V dubnu 2012 si Sabrina Wathelet v postavení spotřebitele koupila v autosalonu Bietheres ojeté vozidlo. S. Wathelet zaplatila uvedenému autosalonu částku 4 000 eur, odpovídající prodejní ceně tohoto vozidla. Autosalon nevydal S. Wathelet stvrzenku, doklad o zaplacení ani prodejní fakturu. Autosalon Bietheres zajistil na vlastní náklady technickou prohlídku vozidla. Rovněž požádal příslušný belgický orgán o registraci vozidla, jejíž náklady hradila S. Wathelet. V červenci 2012, kdy S. Wathelet ještě stále nedostala fakturu, vznikla na vozidle porucha a bylo dopraveno jmenovanou do autosalonu Bietheres k provedení opravy. Autosalon diagnostikoval poruchu motoru. Když si S. Wathelet chtěla své opravené vozidlo vyzvednout, byla jí předložena faktura vyčísľující náklady na opravu ve výši 2 000 eur. Tu odmítla uhradit z důvodu, že uvedené náklady by měl nést autosalon Bietheres, jakožto prodávající tohoto vozidla. Při té příležitosti byla S. Wathelet informována, že její vozidlo nikdy nebylo majetkem uvedeného autosalonu, který ho prodával nikoliv na vlastní účet, ale na účet Marie-Claire Donckels, která je soukromou osobou. Autosalon Bietheres totiž sehrál úlohu pouhého prostředníka. Předkládající soud konstatoval, že M.-C. Donckels neobdržela celou kupní cenu, jelikož si autosalon Bietheres strhl částku 800 eur z důvodu oprav na vozidle provedených za účelem jeho nabídnutí k prodeji. Dopisem ze dne 17. listopadu 2012 zasláným S. Wathelet autosalon Bietheres potvrdil svou roli prostředníka v dotčeném prodeji. Mimoto tvrdil, že porucha motoru představuje běžné riziko v rámci prodeje ojetého vozidla mezi soukromými osobami. Trval proto na odmítnutí vozidlo

S. Wathelet vydat, dokud nebude zcela uhrazena faktura za opravu. Autosalon Bietheres přiložil ke svému dopisu stvrzenku na částku 4 000 eur, na které bylo ručně doplněno jméno a příjmení majitele-nepodnikatele a kupujícího, S. Wathelet, avšak obsahovala pouze podpis M.-C. Donckels.

Právní stránka: Podle čl. 2 odst. 1 a článku 3 směrnice 1999/44 je prodávající povinen dodat spotřebiteli zboží v souladu s kupní smlouvou a toto zboží podle odstavce 3 posledně uvedeného článku opravit nebo za něj dodat náhradní zboží v případě rozporu se smlouvou. Článek 1 odst. 2 písm. c) uvedené směrnice tedy vymezuje okruh osob, na které se může spotřebitel obrátit při uplatňování svých práv plynoucích z uvedené směrnice. Povědomí spotřebitele o identitě prodávajícího, a zejména o jeho postavení soukromé osoby, nebo podnikatele, je tedy nutné k tomu, aby mu umožnilo využít ochrany, kterou mu poskytuje směrnice 1999/44. Pokud tedy podnikatel vystupuje jako prostředník soukromé osoby, zbavuje neinformovanost o tom, v jakém postavení tento podnikatel při prodeji vystupuje, spotřebitele práv zaručených směrnicí 1999/44, která jsou podle jejího čl. 7 odst. 1 upravena kogentně. Aby byla zajištěna účinná ochrana spotřebitele v rámci směrnice 1999/44, je zásadní, aby byl tento spotřebitel informován o tom, že majitelem je soukromá osoba. Systém ochrany zavedený unijními směrnicemi v oblasti ochrany spotřebitele totiž vychází z myšlenky, že se spotřebitel vůči podnikateli nachází v nerovném postavení z hlediska vyjednávací síly i z hlediska úrovně informovanosti. Za takových okolností, kdy může být spotřebitel snadno uveden v omyl způsobem, jímž k prodeji dochází, je třeba mu poskytnout posílenou ochranu. Odpovědnost prodávajícího plynoucí ze směrnice 1999/44 proto musí být možné uplatnit i na prostředníka, který tím, jak vůči spotřebiteli vystupuje, u něj může vyvolat zmatení tím, že jej ponechá v přesvědčení, že uvedený prostředník je majitelem prodávaného zboží.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 3. října 2013, *Duarte Hueros*, C32/12, EU:C:2013:637; ze dne 4. června 2015, *Faber*, C497/13, EU:C:2015:357.

Relevantní právní úprava: Článek 1 odst. 2 písm. c) směrnice EP a Rady 1999/44/ES o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží.

Özçelik (věc C453/16)

Datum rozhodnutí: 10. listopadu 2016

Závěr: *Potvrzení vnitrostátního zatýkacího rozkazu, jenž byl předtím vystaven policejním orgánem pro účely trestního stíhání, ze strany státního zástupce, představuje „soudní rozhodnutí“ ve smyslu rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV.*

Skutkové okolnosti: Okresní soud ve Veszprému vystavil evropský zatýkací rozkaz proti Halilu Ibrahimovi Özçelikovi, tureckému státnímu příslušníkovi, v rámci trestního stíhání zahájeného proti poslednímu uvedenému za dva trestné činy spáchané v Maďarsku, za které mu byly v uvedeném státě uloženy trestněprávní sankce. Soudu v Amsterdamu byl předložen návrh směřující k výkonu uvedeného evropského zatýkacího rozkazu. Uvedený soud uvádí, že v bodě b) formuláře, uvedeného v příloze rámcového rozhodnutí, v němž má být uveden zatýkací rozkaz nebo soudní rozhodnutí se stejným účinkem, na kterém je evropský zatýkací rozkaz založen, je odkaz na „zatýkací rozkaz č. 19060/93/2014.bü., vystavený policejním oddělením v Ajce a potvrzený rozhodnutím státního zástupce v Ajce ze dne 14. června 2016“. Prostřednictvím žádosti o informace ze dne 8. července 2016 se předkládající soud dotázal maďarských orgánů na úlohu státního zastupitelství v Maďarsku, konkrétně na jeho nezávislost ve vztahu k výkonné moci, jakož i na to, co znamená potvrzení zatýkacího rozkazu, který byl vystaven policejním orgánem, státním zástupcem. Dne 14. července 2016 maďarské orgány poskytly odpověď na uvedenou žádost o informace, ze které plyne, že státní zástupce je nezávislý na výkonné moci a jeho úkolem je dohlížet během celého vyšetřování na to, aby policejní orgány dodržovaly zákon a aby podezřelá osoba mohla vykonávat svá práva. Maďarské orgány rovněž uvedly, že v rámci tohoto úkolu může státní zástupce změnit nebo zrušit rozhodnutí přijaté policejním orgánem, pokud tento orgán jedná jako vyšetřovací orgán a státní zástupce má za to, že uvedené rozhodnutí není v souladu se zákonem, nebo s předmětem vyšetřování. Mimoto maďarské orgány uvedly, že státní zástupce, který potvrdil vnitrostátní zatýkací rozkaz vystavený policejním

orgánem, může zasáhnout v průběhu dotčeného trestního řízení jako představitel státního zastupitelství.

Právní stránka: Potvrzení zatýkacího rozkazu, který byl vystaven policejním orgánem, ze strany státního zástupce je právní úkon, kterým státní zástupce kontroluje a potvrzuje uvedený zatýkací rozkaz. Na základě tohoto potvrzení, které je uvedeno v evropském zatýkacím rozkazu, je státní zástupce považován za odpovědného za vystavení vnitrostátního zatýkacího rozkazu. Z toho plyne, že s ohledem na čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí je irelevantní skutečnost, že uvedený vnitrostátní zatýkací rozkaz byl vystaven policejním orgánem, neboť uvedené potvrzení dotčeného zatýkacího rozkazu státním zástupcem umožňuje, jak uvádí generální advokát v bodě 35 stanoviska, považovat státního zástupce za autora uvedeného zatýkacího rozkazu. V kontextu rámcového rozhodnutí a zejména v rámci čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí je přitom pojmem „justiční orgán“ třeba rozumět orgány, které se účastní výkonu trestního soudnictví členských států, s vyloučením policejních orgánů. Pojem „soudní rozhodnutí“ se tedy týká rozhodnutí orgánů, které se účastní výkonu trestního soudnictví členských států, s vyloučením policejních orgánů. Vzhledem k tomu, že státní zástupce představuje orgán, který se účastní výkonu trestního soudnictví členského státu, musí být rozhodnutí takového orgánu považováno za soudní rozhodnutí ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 5. dubna 2016, *Aranyosi a Căldăraru*, C404/15 a C659/15 PPU, EU:C:2016:198; ze dne 1. června 2016, *Bob-Dogi*, C241/15, EU:C:2016:385; ze dne 29. června 2016, *Kossowski*, C486/14, EU:2016:483.

Relevantní právní úprava: Článek 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV.

Parris (věc C-443/15)

Datum rozhodnutí: 24. listopadu 2016

Závěr: *Vnitrostátní právní úprava, která v rámci systému oborového zaopatření podmiňuje nárok pozůstalých registrovaných partnerů účastníků systému na pozůstalostní důchod uzavřením registrovaného partnerství před tím, než účastník*

dosáhne věku 60 let, když vnitrostátní právo neumožňovalo dotyčnému účastníkovi uzavřít registrované partnerství před dosažením této věkové hranice, nepředstavuje diskriminaci na základě sexuální orientace, ani na základě věku.

Skutkové okolnosti: David Parris, narozený dne 21. dubna 1946, má irskou a britskou státní příslušnost. Se svým partnerem stejného pohlaví žije přes 30 let v trvalém vztahu. V roce 1972 byl D. Parris přijat do zaměstnání na Trinity College jako vysokoškolský učitel. Z titulu své pracovní smlouvy se také stal v říjnu 1972 nepřispívajícím členem systému oborového zaopatření spravovaného Trinity College Dublin. Tento systém byl pro nově příchozí uzavřen dne 31. ledna 2005. Pravidlo č. 5 uvedeného důchodového systému stanoví vyplácení pozůstalostního důchodu manželovi, či od 1. ledna 2011 registrovanému partnerovi účastníka systému, pokud tento účastník zemře dříve než jeho manžel, či od uvedeného data registrovaný partner. Podle podmínek důchodového systému má účastník při odchodu do důchodu nárok na důchod ve výši dvou třetin svého posledního platu. Pokud účastník zemře po odchodu do důchodu, má pozůstalý manžel či nyní registrovaný partner nárok na doživotní důchod ve výši dvou třetin částky příslušející účastníkovi před jeho smrtí. Tento pozůstalostní důchod se však vyplácí pouze tehdy, pokud účastník uzavřel manželství nebo registrované partnerství před dovršením věku 60 let. Ode dne 21. prosince 2005 bylo možné uzavřít registrované partnerství ve Spojeném království na základě Civil Partnership Act 2004 (zákon o registrovaném partnerství). David Parris uzavřel registrované partnerství v tomto členském státě dne 21. dubna 2009, tedy ve svých 63 letech. V této době neumožňovalo žádné ustanovení irského práva uznání registrovaného partnerství D. Parrise v Irsku. Dne 17. září 2010 podal D. Parris u Trinity College Dublin žádost, aby byl v případě jeho smrti přiznán jeho registrovanému partnerovi pozůstalostní důchod. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 15. listopadu 2010. Dne 20. prosince 2010 podal D. Parris proti tomuto rozhodnutí stížnost u vrchního úřadu pro vzdělávání.

Právní stránka: Z právní analýzy vyplynulo, že v případě pozůstalostního důchodu není s pozůstalými registrovanými partnery zacházeno méně příznivě než s pozůstalými manželi, a že tedy vnitrostátní právní úprava stanoví tento důchod nezakládá přímou diskriminaci na základě sexuální orientace. Vzhledem k tomu, že

členské státy se mohou podle svého uvážení rozhodnout, zda pro osoby stejného pohlaví upraví či nikoli manželství nebo nějakou alternativní formu právního uznání jejich vztahu, jakož i případně určit datum, od kterého takové manželství či taková alternativní forma budou vyvolávat účinky, je třeba mít za to, že vnitrostátní právní úprava nezakládá ani nepřímou diskriminaci na základě sexuální orientace. Pokud je nabytí nároku na pozůstalostní důchod vázáno na podmínku, aby účastník systému uzavřel manželství nebo registrované partnerství před dovršením věku 60 let, upravuje se tím pouze věková hranice pro vznik nároku na tento důchod plynoucí z daného důchodového systému, a nemůže se tedy jednat o diskriminaci na základě věku.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 1. dubna 2008, *Maruko*, C267/06, EU:C:2008:179; ze dne 28. září 1994, *Beune*, C7/93, EU:C:1994:350; ze dne 29. listopadu 2001, *Griesmar*, C366/99, EU:C:2001:648.

Relevantní právní úprava: Článek 2 a čl. 6 odst. 2 směrnice 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Lohmann & Rauscher (věc C662/15)

Datum rozhodnutí: 24. listopadu 2016

Závěr: *Právo EU neukládá paralelnímu dovozcí zdravotnického prostředku, jenž je opatřen označením CE a u něhož bylo provedeno posouzení shody, provést nově posouzení určené k osvědčení shody informací umožňujících určit jeho totožnost, které přidává na značení tohoto prostředku za účelem jeho uvádění na trh členského státu dovozu.*

Skutkové okolnosti: Společnost L&R vyrábí sterilní chirurgické obvazy. Společnost L&R je uvedena na balení těchto výrobků jako jejich výrobce. L&R učinila prohlášení o shodě těchto zdravotnických prostředků spadajících do třídy I, které jsou opatřeny označením CE. Společnost Bios nakupuje v jiných členských státech výrobky vyrobené společností L&R s cílem dovážet je do Německa a dále je prodávat. Společnost Bios za tímto účelem umísťuje na původní balení značení, na kterém je označena jako společnost odpovědná za uvádění na trh v Německu a uvedena její poštovní a elektronická adresa, jakož i telefonní a faxové číslo. Označení obsahuje rovněž v podobě čárového kódu „centrální farmaceutické číslo“ společnosti Bios. Předkládající soud uvádí, že účelem tohoto čísla,

keré není v Německu upraveno žádným právním ani správním opatřením, je usnadnit účetní operace lékáren, zdravotních pojišťoven, jakož i velkoobchodníků. Všechny ostatní údaje uvedené na původním balení zůstávají viditelné kromě centrálního farmaceutického čísla společnosti L&R, případně koncernové distribuční společnosti. Společnost L&R má za to, že společnost Bios jednala protiprávně, když změnila balení výrobku opatřeného označením CE, aniž provedla doplňující postup posouzení shody. Podala žalobu, kterou se domáhá, aby společnosti Bios bylo nařízeno ukončit činnost, kterážto byla v prvním stupni zamítnuta.

Právní stránka: Povinnost provést posouzení shody se podle článku 11 směrnice 93/42 týká jen výrobců. Oba pododstavce čl. 1 odst. 2 písm. f) této směrnice se vztahují ke kategoriím osob, jejichž společnou vlastností je, že uvádějí prostředek na trh pod vlastním jménem. Pokud v takové situaci, jako je ta, o kterou se jedná v původním řízení, nakoupí osoba v členském státě zdravotnické prostředky poté, co byly uvedeny na trh Unie výrobcem, aby je dále prodala v jiném členském státě, a nezmění jejich balení ani původní obchodní úpravu jinak než tím, že připojí značení, na němž je označena jako osoba odpovědná za uvádění na trh a jsou na něm uvedeny její kontaktní údaje, jakož i kód určený k identifikaci těchto prostředků, nelze na tuto osobu nahlížet tak, že nově zabalila nebo uvedla tyto prostředky na trh „pod svým vlastním jménem“. Za takových okolností nelze mít za to, že se na paralelního dovozce zdravotnických prostředků, neuvádí-li tyto prostředky na trh pod vlastním jménem, vztahuje čl. 1 odst. 2 písm. f) směrnice 93/42. Tento dovozce tudíž nemůže mít povinnost podrobit dotčené prostředky novému postupu posouzení shody ve smyslu článku 11 této směrnice.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 14. června 2007, *Medipac-Kazantzidis*, C6/05, EU:C:2007:337; ze dne 19. listopadu 2009, *Nordiska Dental*, C288/08, EU:C:2009:718.

Relevantní právní úprava: Článek 1 odst. 2 písm. f) a článek 11 směrnice Rady 93/42/EHS o zdravotnických prostředcích.

Webb-Sämann (věc C454/15)

Datum rozhodnutí: 24. listopadu 2016

Závěr: *Právo EU nevyžaduje, aby v případě platební neschopnosti zaměstnavatele byly srážky ze mzdy převedené na příspěvky na důchodové zabezpečení bývalého zaměstnance, které měl*

tento zaměstnavatel povinnost převést na důchodový účet ve prospěch tohoto zaměstnance, vyloučeny z majetkové podstaty v insolvenčním řízení.

Skutkové okolnosti: Jürgen Webb-Sämann byl od 18. listopadu 1996 zaměstnán na částečný úvazek u společnosti Baumarkt Praktiker. Dne 1. října 2013 bylo proti tomuto podniku zahájeno insolvenční řízení. Insolvenčním správcem byl jmenován Christopher Seagon. Jürgen Webb-Sämann podal u pracovního soudu v Darmstadtu žalobu, kterou se domáhal, aby byla C. Seagonovi jakožto insolvenčnímu správci společnosti Baumarkt Praktiker uložena povinnost zaplatit mu částku 1 017,56 eura spolu s úroky. Žalobce v původním řízení vysvětlil, že tato částka odpovídá mzdové pohledávce, kterou měla společnost Baumarkt Praktiker povinnost poukázat na jeho osobní důchodový účet u Hamburger Pensionskasse jako příspěvky na podnikové důchodové zabezpečení. Pohledávky, včetně těch, které se týkají příspěvků do systému podnikového důchodového zabezpečení, za dobu tří měsíců, které předcházely zahájení insolvenčního řízení, byly uspokojeny záruční institucí. Účastníci původního řízení vedou nyní spor pouze o vyloučení příspěvků na podnikové důchodové zabezpečení za měsíce leden až červen 2013. Christopher Seagon tvrdil, že částka požadovaná J. Webb-Sämannem nebyla nikdy vyňata z majetku společnosti Baumarkt Praktiker, a zejména že mezi J. Webb-Sämannem a společností Baumarkt Praktiker na tuto částku nikdy nebyla uzavřena dohoda o správě svěřeného majetku. Podle C. Seagona se proto J. Webb-Sämann nemůže odvolávat na § 47 insolvenčního řádu a tvrdit, že má nárok na vyloučení. Pracovní soud v Darmstadtu zamítl žalobu J. Webb-Sämannova. Tento soud nejprve konstatoval, že uvedený nemá nárok na vyplacení příspěvků na důchodové zabezpečení na svůj vlastní účet a že může uplatňovat pouze vyplacení na osobní důchodový účet. Uvedený soud poté uvedl, že J. Webb-Sämann neprokázal existenci dohody o správě svěřeného majetku uzavřené se společností Baumarkt Praktiker. A konečně zdůraznil, že i kdyby takováto dohoda byla uzavřena, nárok na vyloučení by byl vyloučen z důvodu, že svěřená aktiva nejsou vůči ostatním částkám nacházejícím se v majetkové podstatě v insolvenčním řízení identifikovatelná.

Právní stránka: Směrnice, která se snaží uvést v soulad zájmy zaměstnanců a nezbytnost vyrovnaného hospodářského a sociálního rozvoje, má za cíl zaručit těmto zaměst-

nancům, v rámci unijního práva, minimální ochranu v případě platební neschopnosti zaměstnavatele, aniž jsou dotčena, v souladu s jejím článkem 11, příznivější ustanovení, která mohou členské státy uplatňovat nebo přijímat. Článek 8 směrnice 2008/94 obecně uvádí, že členské státy „zajistí, aby byla přijata nezbytná opatření na ochranu zájmů zaměstnanců“. I když členské státy disponují při provádění článku 8 směrnice 2008/94 značným prostorem pro uvážení, jsou přesto povinny v souladu s cíli sledovanými touto směrnicí zaručit pracovníkům minimální ochranu vyžadovanou tímto ustanovením. Řádné provedení článku 8 uvedené směrnice vyžaduje, aby zaměstnanec obdržel v případě platební neschopnosti svého zaměstnavatele alespoň polovinu dávek ve stáří vyplývajících z nabytých důchodových práv, na která zaplatil příspěvky v rámci doplňkového zaměstnaneckého systému sociálního zabezpečení. Pokud členský stát splnil povinnost zajistit minimální ochranu vyžadovanou článkem 8 směrnice 2008/94, nemůže být dotčen jeho prostor pro uvážení, pokud jde o mechanismus ochrany práv na starobní důchody na základě doplňkových zaměstnaneckých systémů sociálního zabezpečení v případě platební neschopnosti zaměstnavatele.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 25. dubna 2013, *Hogan a další*, EU:C:2013:272; ze dne 25. ledna 2007, *Robins a další*, EU:C:2007:56.

Relevantní právní úprava: Článek 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele.

J. J. de Lange (věc C548/15)

Datum rozhodnutí: 10. listopadu 2016

Závěr: *Vnitrostátní daňový režim, který osobám, které nedosáhly věku 30 let, umožňuje za určitých podmínek provést úplný odpočet nákladů na odborné vzdělávání od jejich zdanitelných příjmů, kdežto tento nárok na odpočet je u osob, které dosáhly tohoto věku, omezen, je v souladu s právem EU, pokud je objektivně a rozumně odůvodněn legitimním cílem politiky zaměstnanosti a pracovního trhu a prostředky k dosažení tohoto cíle jsou přiměřené a nezbytné.*

Skutkové okolnosti: J. J. de Lange zahájil v roce 2008, kdy mu bylo 32 let, výcvik dopravního pilota. Ve svém přiznání k dani z příjmů a příspěvkům na sociální zabezpečení za rok 2009 uplatnil jako odpočet daně

osobní povahy částku 44 057 eur odpovídající nákladům na toto vzdělání. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že právní úprava dotčená ve sporu v původním řízení umožňuje za určitých podmínek osobám, které nedosáhly věku 30 let, provést odpočet nákladů na odborné vzdělávání od svých zdanitelných příjmů v plné výši. Tento nárok na odpočet je naproti tomu omezen na částku 15 000 eur pro osoby, které dosáhly tohoto věku. Nizozemská daňová správa dotčenému uznala na základě článku 6.30 zákona o dani z příjmů nárok na paušální odpočet pouze ve výši 15 000 eur. Jelikož byla žaloba podaná J. J. de Langem proti tomuto rozhodnutí v prvním stupni a odvolacím řízení zamítnuta, podal dotčený k předkládajícímu soudu kasační opravný prostředek.

Právní stránka: Cíl, kterým je usnadnit situaci mladých pracovníků na pracovním trhu za účelem podpory jejich pracovního začlenění nebo zajištění jejich ochrany, může být považován za legitimní ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78. Co se týče přiměřené povahy daňového režimu, je nesporné, že daňový režim může usnadnit situaci mladých pracovníků na pracovním trhu, jelikož je pro ně pobídkou motivující k odbornému vzdělávání. Ke striktně nezbytné povaze sporného daňového režimu lze uvést, že i když tento režim poskytuje pouze osobám mladším třiceti let nárok na odpočet nákladů na odborné vzdělávání od jejich zdanitelného příjmu v plné výši, neznamená to, že osoby starší třiceti let jsou uvedeným režimem nepřiměřeně znevýhodněny. Posledně uvedené osoby totiž mají každý rok nárok na odpočet nákladů na odborné vzdělávání od jejich zdanitelného příjmu v plné výši, bez ohledu na to, zda se vynaložené náklady týkají první části studia nebo části dalšího studia. Co se týče otázky, zda je vyloučení osob starších třiceti let z nároku na úplný odpočet nákladů na vzdělávání odůvodněné, lze argumentovat, že tyto osoby měly obecně možnost absolvovat předchozí vzdělání a vykonávat pracovní činnost, takže vzhledem k tomu, že se nacházejí v lepší finanční situaci než mladí pracovníci, kteří teprve opustili školní systém, jsou schopny nést přinejmenším částečně finanční zátěž spojenou s novým vzděláním. I když tento režim poskytuje pouze osobám mladším třiceti let nárok na odpočet nákladů na odborné vzdělávání od jejich zdanitelného příjmu v plné výši, neznamená to, že osoby starší třiceti let jsou uvedeným režimem nepřiměřeně znevýhodněny. Posledně uvedené osoby totiž mají každý rok nárok na odpočet nákladů na

odborné vzdělávání ve výši 15 000 eur, bez ohledu na to, zda se vynaložené náklady týkají první části studia nebo části dalšího studia. Vzhledem k širokému prostoru pro uvážení, který je přiznán členským státům a sociálním partnerům v oblasti sociální politiky a zaměstnanosti, se nejeví, že by členský stát, který přijme takový daňový režim, jako je režim dotčený ve věci v původním řízení, překračoval meze toho, co je nezbytné pro dosažení cíle usnadnit situaci mladých pracovníků na pracovním trhu. Vzhledem k širokému prostoru pro uvážení, který je přiznán členským státům a sociálním partnerům v oblasti sociální politiky a zaměstnanosti, se nejeví, že by členský stát, který přijme takový daňový režim, jako je režim dotčený ve věci v původním řízení, překračoval meze toho, co je nezbytné pro dosažení cíle usnadnit situaci mladých pracovníků na pracovním

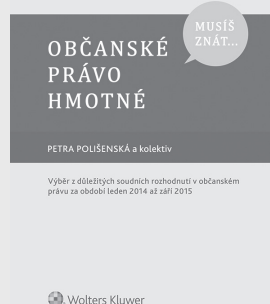
trhu. Vzhledem k širokému prostoru pro uvážení, který je přiznán členským státům a sociálním partnerům v oblasti sociální politiky a zaměstnanosti, se nejeví, že by členský stát, který přijme takový daňový režim, jako je režim dotčený ve věci v původním řízení, překračoval meze toho, co je nezbytné pro dosažení cíle usnadnit situaci mladých pracovníků na pracovním trhu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 26. září 2013, *Dansk Jurist- og Økonomforbund*, C546/11, EU:C:2013:603; ze dne 21. července 2005, *Vergani*, C207/04, ECLI:EU:C:2005:495.

Relevantní právní úprava: Článek 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Připravil: Jan Tlamycha

V nakladatelství Wolters Kluwer vyšlo

Musíš znát... Občanské právo hmotné

Petra Polišenská a kolektiv

Tato praktická studijní pomůcka poskytuje čtenáři přehled nejdůležitější judikatury občanského práva hmotného za období od ledna 2014 do září 2015. Jednotlivé judikáty – nejvíce Nejvyššího soudu, ale i Ústavního soudu, případně vrchních a krajských soudů – jsou přehledně a heslovitě rozčleněny dle svých názvů. Pro snazší pochopení rozebírané problematiky je každé heslo vybaveno autorským komentářem a usouvztažněno se související judikaturou, aby vynikly širší souvislosti a celkový kontext. Svazek je vybaven rovněž takzvaným ústavním vzhledem, tj. důležitými rozhodnutími Ústavního soudu v oblasti občanského práva hmotného za sledované období.

Publikaci si můžete objednat na obchod.wolterskluwer.cz nebo ji koupíte u svého knihkupce.

KONKURSNÍ NOVINY

SPOLEHLIVÝ PRÁVNÍ ZDROJ

AKCE PŘEDPLATNÉ
828,- Kč na rok
elektronické předplatné 240 Kč na rok

Více informací na
www.kn.cz
nebo na e-mailu
l.valovicova@kn.cz